176 Prizor s farizeji zaradi smukanja klasja v soboto. Usmiljenje je boljše kot daritev. »Sin človekov je gospod sabata.« Ozdravitev človeka s posušeno roko. Farizeji hočejo Jezusa kamnati. Kisjonahov odločen poseg. Gospod se umakne med ozdravljanjem mnogih. Mt 12,1-16.

1 Čez nekaj časa pa srno že skoraj v dolini prišli do njive, ki je ležala pred nami, polna domala že povsem zrele setve. Pot pa je vodila čez to njivo in mi srno se napotili po njej, ker je vodila proti vasi. Šli srno torej skozi setev, seveda na sabat. Učenci pa, ki z Menoj vred niso nič zajtrkovali, so bili lačni in so zato začeli smukati bolj zrelo klasje, mleti zrnje v rokah in ga jesti. (Mt 12,1)
2 Ko pa so to videli že tako in tako jezni farizeji, so hitro pristopili k Meni in s pomembnim obrazom dejali: »Ali ne vidiš, da tvoji učenci delajo na sabat, kar se ne spodobi?! (Mt 12, 2)
3 Rečem jim Jaz: »Mar niste nikoli brali, kaj je storil David, ko je bil lačen in z njim vsi, ki so bili ob njem? (Mt 12,3) Kako je šel v Božjo hišo in jedel daritveni kruh, katerega se tudi ni spodobilo jesti niti njemu niti tistim, ki so bili z njim, temveč edino duhovnikom?! (Mt 12,4) Ali niste nikoli brali v postavi, kako duhovniki ob sabatih v templju prelamljajo sabat in so ob tem vendarle brez krivde?! (Mt 12,5)
4 Videli ste Moja dela na višini in slišali ste Moj nauk in pogosto vam je bilo rečeno, kdo sem Jaz! Če vam vse to še ni dovolj, vam znova povem kar najbolj suhoparno v obraz, da je tukaj v Meni Tisti, ki je večji kot tempelj! (Mt 12,6)
5 Če pa bi vedeli, kaj to pomeni: 'Všeč Mi je usmiljenje, ne pa daritve!', ne bi v svojih srcih obsodili teh nedolžnih! (Mt 12,7) Vi slepi in gluhi farizeji, vedite vendar: Sin človekov, ki sem Jaz, je gospod tudi sabata!« (Mt 12,8) Ta beseda je tako prestrašila farizeje, da so se takoj umaknili in učencem niso več preprečevali, da bi smukali klasje.
6 Kisjonah pa, ki je hodil vedno ob Moji strani in je bil lastnik te njive, Mi je rekel: »Gospod, zdaj bom pohitel naprej in dal pripraviti obilen obed; dobri učenci se mi namreč smilijo, ker so tako zelo lačni! «
7 Rečem Jaz: »To bo zares zelo dobro. Toda Jaz bom z učenci vendarle prej obiskal shodnico zaradi teh farizejev, da ne bodo še bolj jezni. Mateja imajo že tako v želodcu, ker jim je prej dokazal, da hodimo tako hitro zaradi sinagoge. Če bi šli zdaj v vasi mimo shodnice, bi bilo to zanje preveč, in začeli bi nam delati težave; če pa gremo najprej v sinagogo, smo jim zapremo usta, potem jim lahko tudi čisto brez zadrege predložiš svoj račun, to se pravi po končanem sabatu.« Po teh besedah je šel Kisjonah s svojimi naravnost domov in tam našel vse v najlepšem redu.
8 Mi pa smo zavili nekoliko bolj levo k shodnici, ki je bila na zgornjem koncu vasi. Ko smo prispeli tja, smo šli takoj v malo obiskano shodnico (Mt 12,9), farizeji pa so nam sledili za petami in bili skrivaj že vsi togotni, ker so se jim na njivi učenci smejali zaradi njihove slepe neumnosti, ko sem zavrnil njihovo pritožbo zaradi smukanja klasja.

9 Ko smo prišli v shodnico, so se farizeji takoj razšopirili in Mi privedli nekega človeka, ki je že dolgo imel posušeno roko in zato ni bil sposoben za skoraj nobeno delo. Ker sem prej rekel, da sem gospod tudi sabata, so Me vprašali, ali bi bilo dovoljeno na sabat tudi ozdravljati. To vprašanje pa so postavili samo zato, da bi dobili kakšno stvar v pričevanje proti Meni (Mt 12,10); njihova hudobna srca so namreč že gorela od jeze in togote.
10 Jaz pa sem jim rekel: »Le kaj Me vprašujete, kot da bi vi lahko pomagali temu bolniku in oživili njegovo že zdavnaj odmrlo roko?! Če pa ga hočem ozdraviti, menda ne bom vas spraševal za vaše dovoljenje?!
11 Le kdo med vami je tako neumen, da na sabat ne bi izvlekel ovce, ki mu je padla v jamo?! (Mt 12,11) Koliko boljši od ovce pa je človek! Zato bo že menda dovoljeno na sabat človeku storiti dobro?!« (Mt 12,12)
12 Farizeji so molčali; Jaz pa sem poklical človeka k Sebi in mu rekel: »Iztegni roko!« In iztegnil jo je in bila je spet zdrava kakor druga, ki ni bila nikoli bolna. (Mt 12,13)
13 Zdaj pa je bilo farizejem dovolj; zapustili so shodnico in šli ven, da bi se posvetovali, kako bi Me lahko umorili. (Mt 12,14)
14 Matej, ki je bil dober vohun, pa se je splazil za njimi in jim neopažen prisluškoval. Kmalu se je vrnil ves zasopel in glasno povedal, kaj je slišal. Tedaj sem hitro poslal h Kisjonahu enega svojih učencev, ki naj bi mu povedal, da danes ne morem obedovati pri njem iz previdnosti, ker Mi farizeji strežejo po življenju, Jaz pa jih ne bi hotel narediti za še večje zločince, kot so že, zato se bom za nekaj časa umaknil iz tega okolja. Učenec je odhitel naglo kot puščica, saj je vedel, kje se Mi bo spet pridružil.
15 Komaj je to sporočil Kisjonahu, se je ta z vso svojo hišo nemudoma dvignil, pustil vse in z vso naglico zbral še veliko množico ljudstva, pohitel k shodnici in prišel ravno še v pravem trenutku, ko so farizeji, oboroženi s kamni, že hoteli vdreti v shodnico.
16 Da je Kisjonah tukaj farizejem dobro postregel, ni treba posebej omenjati. Nato sem Jaz z ljudstvom odšel od tam in po poti ozdravljal vse bolnike; ob žetvi pšenice je bila namreč ta okolica, ker je ležala blizu Galilejskega morja, nekoliko vročična, in tako je bilo tudi stalno veliko bolnih ljudi, posebno med ženskami, in te so, ker so slišale o Meni, vse prihitele za množico po poti k Meni, da bi jih ozdravil. In vse, ki so prišle za Menoj, so bile ozdravljene. (Mt 12,15)
17 Ko pa so bile ozdravljene, sem jim zagrozil, da ne smejo o tem doma nikomur ničesar povedati (Mt 12,16), tudi nikomur, pa kdor koli bi že bil, niti omeniti, kje sem jih ozdravil in v katero smer sem odšel. Obljubile so, da bodo to najnatančneje izpolnile, in Jaz sem jih nato v miru odpustil.

Jakob Lorber

Janezov veliki evangelij
Knjiga 1